

Тази почивка продължава стотини, а понѣкога и хиляди години. Но нѣкои отъ тѣхъ се събуждатъ изведнѣжъ и отново почватъ да изригватъ и да растатъ. Случва се, че върха на вулкана, при изригването, се разбива на пухъ и прахъ и се изхвърля нагоре отъ страшната сила на парата, която иде отъ вътрешността на земята и която раздрусва цѣлата околностъ на далечни разстояния.

Много пжти при изригването на вулканитѣ загиватъ стотици хора.

Понѣкога изъ гърлото на високитѣ вулкани се излива голѣмо количество лава, която протича по склоноветѣ на планината и образува лавови огнени рѣки, дълги и широки по нѣколко километра, а дълбоки десетки метра. Каква чудна и страшна картина! И кждето мине тази рѣка, всичко залива, всичко изгаря, унищожава, затрупва.

Откъде иде тази лава въ такова голѣмо количество? Дълбоко подъ насъ, въ земята, е много горещо, толкова горещо, че всички камъне сж разтопени. Земята можемъ да сравнимъ съ едно кълбесто яйце, на което черупката е твърдата земна кора, а бѣлтѣка — разтопената огнена ядка на земята. Отъ тази ядка излиза лавата. А кой я изтласква нагоре до земната повърхнина?

Въ земната кора има много пукнатини, които ние не виждаме, защото сж дълбоко. Земната кора натиска съ голѣмата си тежестъ върху лавата, която е въ земната ядка и тя презъ пукнатинитѣ излиза нагоре. Изкачването на лавата се улеснява отъ водната пара, която винаги се намира въ нея. Парата отваря пжтя на лавата, тя открива гърлото на вулкана и излиза съ страшна сила нагоре като грамаденъ стълбъ, —